

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-58/16) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wzmocnienie ochrony portów — Dyrektywa 2005/65/WE — Artykuł 2 ust. 3 oraz art. 6, 7 i 9 — Naruszenie — Brak oceny stanu ochrony portów — Granice portów, plan ochrony portów i oficer ochrony portów — Brak ustalenia)

(2017/C 168/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie zapewniając, w odniesieniu do niemieckich portów: Düsseldorf, Kolonia-Niehl I, Godorf, Duisburg-Rheinhausen, Neuss, Duisburg Außen-/Parallelhafen, Krefeld-Linn, Stromhafen Krefeld, Duisburg Ruhrort-Meiderich, Gelsenkirchen i Mülheim w kraju związkowym Nadrenia Północna-Westfalia (Niemcy), ustalenia granic portów, zatwierdzenia oceny stanu ochrony i plany ochrony portów, jak też powołania oficera ochrony portów, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na tym państwie na mocy art. 2 ust. 3, a także art. 6, 7 i 9 dyrektywy 2005/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2017 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Amtsgericht München, Landgericht München I – Niemcy) – postępowania karne przeciwko Ianosowi Trance (C-124/16), Tanji Reiter (C-213/16), Ionelowi Oprii (C-188/16)

(Sprawy połączone C-124/16, C-188/16 i C-213/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/13/UE — Prawo do informacji w postępowaniu karnym — Prawo do informacji dotyczących oskarżenia — Doręczenie wyroku nakazowego — Szczegółowe zasady — Obowiązkowe ustanowienie pełnomocnika — Oskarżony niemający miejsca zamieszkania ani miejsca pobytu — Termin do złożenia sprzeciwu biegnący od momentu doręczenia wyroku pełnomocnikowi)

(2017/C 168/19)

Język postępowania: niemiecki

Sądy odsyłające

Amtsgericht München, Landgericht München I

Strony w postępowaniach karnych przed sądami krajowymi

Ianos Tranca (C-124/16), Tanja Reiter (C-213/16), Ionel Opria (C-188/16)

przy udziale: Staatsanwaltschaft München I

Sentencja

Wykładni art. 2, art. 3 ust. 1 lit. c) oraz art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniach głównych, które w kontekście postępowania karnego przewidują, że oskarżony, który w tym państwie członkowskim nie ma miejsca pobytu, ani też w tym państwie lub państwie członkowskim pochodzenia nie ma miejsca zamieszkania, ma obowiązek wyznaczyć pełnomocnika do doręczeń dla celów wydanego wobec niego wyroku nakazowego, oraz że bieg terminu na wniesienie sprzeciwu od takiego wyroku – po upływie którego staje się on wykonalny – rozpoczyna się już z chwilą doręczenia tego wyroku wspomnianemu pełnomocnikowi.

Artykuł 6 dyrektywy 2012/13 wymaga jednak, aby – na etapie wykonywania wyroku nakazowego – z chwilą gdy zainteresowana osoba rzeczywiście dowie się o wydaniu wobec niej tego wyroku, jej sytuacja prawna została zrównana z sytuacją, w której ta osoba znalazłaby się, gdyby ów wyrok został jej doręczony osobiście, a w szczególności aby dysponowała pełnym terminem do wniesienia sprzeciwu, w stosownym wypadku w następstwie przywrócenia jej terminu.

Do sądów odsyłających należy zapewnienie, aby krajowe przepisy regulujące postępowanie w sprawie przywrócenia terminu, jak też przesłanki, które muszą być w tym celu spełnione, były stosowane w sposób zgodny z tymi wymogami oraz aby w ramach tego postępowania była zapewniona możliwość rzeczywistego korzystania z praw przewidzianych w tym art. 6.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii

(Sprawa C-153/16) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieodpowiednie składowanie znacznych ilości zużytych opon — Składowisko odpadów nieprzeznaczające wymogów określonych w dyrektywach 2008/98/WE i 1999/31/WE — Ciągły i utrzymujący się brak bezpieczeństwa środowiskowego i dla zdrowia ludzkiego)

(2017/C 168/20)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii (przedstawiciel: A. Grum, pełnomocnik)

Sentencja

1) Tolerując w zwirowni położonej na obszarze gminy Lovrenc na Dravskem polju (Słowenia) istnienie ciągłego i utrzymującego się braku bezpieczeństwa środowiskowego i dla zdrowia ludzkiego, wobec nieodpowiedniego składowania znacznych ilości zużytych opon, ich mieszaniny z innymi odpadami oraz ich składowania niezgodnego z wymogami dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, Republika Słowenii naruszyła obowiązki ciążące na niej na mocy art. 5 ust. 3 lit. d) tej dyrektywy oraz art. 12 i 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy.

2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.

3) Republika Słowenii pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.

4) Komisja Europejska pokrywa jedną trzecią własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.